

§ 1. Rozporządzenie określa sposób prowadzenia egzekucji grzywien i kar pieniężnych orzeczonych w postępowaniu cywilnym, a także opłat sądowych i innych kosztów postępowania w sprawach cywilnych, przysługujących Skarbowi Państwa.

§ 2. W sprawach określonych w niniejszym rozporządzeniu stosuje się przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. — Kodeks postępowania cywilnego o postępowaniu egzekucyjnym, o ile przepisy poniższe nie stanowią inaczej.

§ 3. Polecenie wszczęcia egzekucji wydaje sąd, załączając tytuł wykonawczy.

§ 4. 1. Niezwłocznie po otrzymaniu polecenia wszczęcia egzekucji wraz z tytułem wykonawczym, komornik z urzędu dokonuje wszelkich czynności przewidzianych prawem koniecznych do wyegzekwowania należności, chociażby przepis szczególny uzależniał podjęcie tych czynności od wniosku wierzyciela.

2. Wszczęcie egzekucji z nieruchomości oraz zastosowanie wobec dłużnika środków przymusu wymaga wyraźnego polecenia sądu.

§ 5. Jeżeli z okoliczności sprawy wynika konieczność ustalenia zarobków i stanu majątkowego dłużnika oraz jego miejsca zamieszkania, komornik z urzędu przeprowadza odpowiednie dochodzenie. W razie potrzeby komornik występuje do sądu z wnioskiem o wyjawienie majątku dłużnika.

§ 6. Nie stosuje się przepisów o umorzeniu egzekucji na skutek bezczynności wierzyciela oraz o przekazywaniu bezpośrednio wierzycielowi przez pracodawcę dłużnika zajętego wynagrodzenia za pracę.

§ 7. 1. Skarb Państwa może przejąć na własność zajęte ruchomości, jeżeli:

1) druga licytacja nie doszła do skutku;

2) nie ma innych wierzycieli egzekwujących;

3) przejęcie jest uzasadnione potrzebami jednostek organizacyjnych sądownictwa lub prokuratury, zakładów karnych lub zakładów dla nieletnich podległych Ministrowi Sprawiedliwości.

2. Przejęcie następuje w cenie odpowiadającej 1/2 wartości szacunkowej przejętej ruchomości. Cenę zalicza się na poczet zaspokojenia należności dochodzonej w drodze egzekucji, po uprzednim pokryciu z uzyskanej sumy kosztów egzekucji.

3. O przyznaniu ruchomości Skarbowi Państwa orzeka postanowieniem komornik na wniosek prezesa sądu rejonowego, przy którym działa.

§ 8. 1. Zajęte ruchomości, które nie zostały przejęte przez Skarb Państwa w trybie wskazanym w § 7, komornik sprzedaje z wolnej ręki po cenie przez siebie określonej, jednakże nie niższej od 1/2 ich wartości szacunkowej.

2. Jeżeli sprzedaż, o której mowa w ust. 1, nie doszła do skutku, komornik sprzedaje ruchomości z wolnej ręki po cenie przez siebie określonej organizacji społecznej, do której statutowych zadań należy działalność oświatowa, kulturalna lub dobroczynna.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.²⁾

Minister Sprawiedliwości: *Z. Ziobro*

²⁾ Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 2 sierpnia 1991 r. w sprawie sposobu prowadzenia egzekucji grzywien, kar pieniężnych, opłat sądowych i kosztów postępowania (Dz. U. Nr 77, poz. 339), które utraciło moc dnia 2 marca 2006 r. na mocy art. 151 w związku z art. 126 pkt 31 i art. 148 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398).

289

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 10 marca 2006 r.

w sprawie wysokości opłat za czynności komorników niebędące czynnościami egzekucyjnymi

Na podstawie art. 60 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji (Dz. U. Nr 133, poz. 882, z późn. zm.¹⁾) zarządza się, co następuje:

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 110, poz. 1255, z 2000 r. Nr 48, poz. 554, z 2001 r. Nr 98, poz. 1069 i 1070 i Nr 130, poz. 1452, z 2003 r. Nr 41, poz. 361 i Nr 124, poz. 1152, z 2004 r. Nr 173, poz. 1808, Nr 202, poz. 2067 i Nr 236, poz. 2356 oraz z 2005 r. Nr 183, poz. 1538.

§ 1. Rozporządzenie określa wysokość opłat za czynności komorników niebędące czynnościami egzekucyjnymi.

§ 2. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o ustawie bez bliższego jej oznaczenia, rozumie się przez to ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o komornikach sądowych i egzekucji.

§ 3. 1. Opłatę stałą w wysokości 3 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego w gospodarce narodo-

wej w roku poprzednim, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, zgodnie z art. 5 ust. 7 ustawy z dnia 4 marca 1994 r. o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych (Dz. U. z 1996 r. Nr 70, poz. 335, z późn. zm.²⁾), zwanego dalej „przeciętnym wynagrodzeniem miesięcznym”, komornik pobiera za każdą rozpoczętą godzinę następujących czynności:

- 1) licytacji na zlecenie zastawnika przedmiotu zastawu rejestrowego;
- 2) sprawowania, na wniosek organizatora licytacji, urzędowego nadzoru nad dobrowolnymi publicznymi licytacjami, z przybiciem najniższej lub najwyższej oferty.

2. Za czynności wymienione w ust. 1 kontynuowane w drugim i kolejnych dniach komornik pobiera opłatę w wysokości 50 % stawki określonej w ust. 1.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1996 r. Nr 118, poz. 561, Nr 139, poz. 647 i Nr 147, poz. 686, z 1997 r. Nr 82, poz. 518 i Nr 121, poz. 770, z 1998 r. Nr 75, poz. 486 i Nr 113, poz. 717, z 2002 r. Nr 135, poz. 1146, z 2003 r. Nr 213, poz. 2081 oraz z 2005 r. Nr 249, poz. 2104.

§ 4. Opłatę stałą w wysokości 25 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego komornik pobiera za wprowadzenie syndyka masy upadłości lub zarządcy w posiadanie majątku upadłego.

§ 5. Opłatę stałą w wysokości 1 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego komornik pobiera za dokonanie doręczeń, o których mowa w art. 2 ust. 4 pkt 1 ustawy.

§ 6. Opłatę stałą w wysokości 3 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego za każdą rozpoczętą godzinę czynności komornik pobiera za sporządzenie protokołu stanu faktycznego, o którym mowa w art. 2 ust. 3 pkt 3 ustawy.

§ 7. Opłatę stałą w wysokości 3 % przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego za każdą rozpoczętą godzinę czynności komornik pobiera za dokonanie innych czynności niebędących czynnościami egzekucyjnymi, przewidzianych przez obowiązujące przepisy prawa i niewymienionych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *Z. Ziobro*

290

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU I BUDOWNICTWA¹⁾

z dnia 1 marca 2006 r.

w sprawie warunków korzystania z uprawnień w publicznych sieciach telefonicznych

Na podstawie art. 73 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. — Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800, z późn. zm.²⁾) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. 1. Rozporządzenie określa warunki korzystania:

¹⁾ Minister Transportu i Budownictwa kieruje działem administracji rządowej — łączność, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 31 października 2005 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Transportu i Budownictwa (Dz. U. Nr 220, poz. 1900).

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1362 i Nr 267, poz. 2258 oraz z 2006 r. Nr 12, poz. 66.

1) przez abonenta:

- a) publicznej sieci telefonicznej z uprawnienia do zmiany przydzielonego numeru,
- b) będącego stroną umowy z dostawcą usług zapewniającym przyłączenie do publicznej sieci telefonicznej operatora z uprawnienia do przeniesienia przydzielonego numeru:
 - w ramach istniejącej sieci tego samego operatora,
 - do istniejącej sieci innego operatora,
- c) będącego stroną umowy z dostawcą usług zapewniającym przyłączenie do stacjonarnej publicznej sieci telefonicznej operatora o znaczącej pozycji rynkowej z uprawnienia do wyboru dostawcy publicznie dostępnych usług telefonicznych, którego usługi są dostępne w połączonych sieciach,